

Nagy László megidézése

*Amikor azt mondtad annak a nagyhajjú lánynak
László, aki hozzámsimult az autóban,
hogy tejeskukorica fogaiba egész nyáron át
szerelmes tudnál lenni,
kicsit nekem is udvaroltál.*

*Zöld nyárfasorban és zöld éveinkben
suhantunk éppen.
Én szökésben voltam akkor is,
te pedig bearanyozott darazsakat
hajszoltál az országon végig.*

Emlékszem most is csuromvizes szívedre.

*A betonútról néha szivárványosan
csillant meg a Tisza,
mintha pántlikás regruta-kalapokat
himbált volna egy kaszárnya felé,
máskor meg némán menetelt, mint eltetvesedett hadifoglyok.*

*De lehet, hogy mindez az én
csigázott káprázatomból volt csak,
mivelhogy nagyon szerettem volna hasonlítani hozzád.
Ültem mögötted az autóban s egy dudorászó
Istenre gondoltam, aki új nyelvet*

talál ki épp a sodró nyárfasornak és a száguldásnak.

*Tokaj még messze volt, de a sólymok,
a sasok, a seregélyként elsuhanó
meteorok közel. Közel minden tűzvész a múltból,
s a világ megnagyobbodott szíve is
ott lüktetett a szomszédos erdők fölött.*

*Öt éve halott vagy, de én még most is
ott megyek veled azon az úton.
A Napból izzó gombostű potyog élénk.
E rossz előjelekből jósolhatnál
bárcás tűzőzönt akár! De szemed se rebben.*

Hegyek úsznak át rajta s bókoló búzatáblák.

Állok dermedten

*Késik a tél ebben az évben is.
Két jegenyém közt
lapos és meddő égre látni.
Hömbölgő rajta a göndör kéményfüst Csepel felé,
mint letarolt réteken az ördögszekér.*

*Suhanc költőknek ez most a végtelenség,
vacogtató, sivár, mennyei Hortobágy:
holtak bádoggörgésű tepsije.
Az volna nekem is, ha még
tékozolhatnám a képzeletem.*

*De beszorultam végesen magamba,
beszorultam két sóhajtás közé,
hol már a csupasz ég sem fér el
keskeny, nappali Holdjával,
sem az a mosoly-idő, amely a szerelem volt.*

*Csak szálkák és fojtogató himnuszok
között csaponghatok. Csak köztük
érinthet meg, ami még élet.
Úgy szokik hozzám titokban már a zuzmara is, mint a szűzlány,
tompá fehérben s fogvacogva.*

*Ha néha csönd van bennem, egy óriás szörnyet
hallok csoszogni felénk vésztojáslóan.
Őt kell figyelnem! Remegnek tőle
országok, szívek. Állok dermedten én is
és számolom némán a fogyó mérféldeket.*

*Nem csodálnám, ha Valaki-Isten
átparancsolna engem a szikár és
delejező bálványok közé —
zúgna fejem körül magtalan, téli szél,
nehéz hajak emlékével zúgna csak, zúgna.*

Mint titkos megbízatás

*Jönnek sokan és nézik arcomat,
megsüppedt szemem elborulásait nézegetik:
maradt-e bennem élet
a késsel rámtámadó, mocskos Kéz után,
a léleksebzés után maradt-e mosoly?*

Szobám négy sarkából cigarettafüst
tekerőzik föl kígyózva a tompa mennyezetre,
mint testvéri jelzőtüzeké.
Faluk üzentek így egymásnak némán,
mikor ölni és fosztogatni zúdult a török.

Ottkint jegyenyé zúg s egy fáradt
utasgép araszolgat az égen hazafelé.
Húznák szememet magukkal ők is,
de nagy térségek nyílnak ki bennem váratlanul:
hajdani ökörcsapásos mezőkön hadakozik

értem a végvári ősz. Hallom és látom:
szalma ropog, csont ropog s fakó nádkúpok közt
fölriasztott tüzek csaponganak,
s űzött fácánok röppenek föl a gazból vörösen,
mint lenyakazottakból a vér.

Nyitott sebemmel ott fekszem most én is azon a mezőn.
Felhők jönnek rám és vágózó, idegen lovasok.
Hányadik testemet tapossák újra bele
hazai földbe? Sár, ganyé, keserű fű a számban.
S édes hazám földjétől öklendezem.

De érzem s tudom: rámtalál majd a szél,
hajammal elszalad s holtak kezét
érintve visszatér újra.
S ez az érintés élni kényszerít engem minden időkből,
mint titkos megbízatás a gyöngéd vértanúkat.

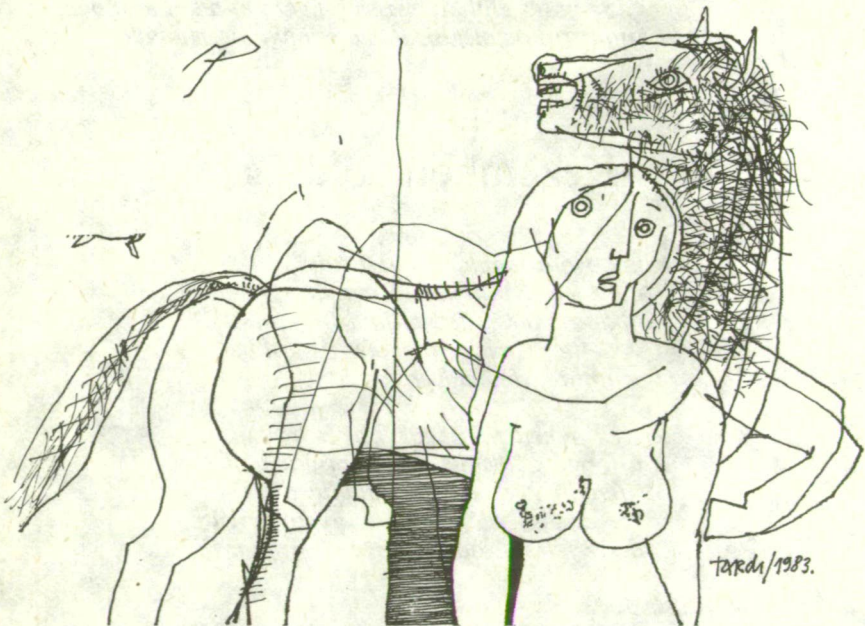
Kezemben zöld ág

Kihabosodik majd újra a tavasz,
mint a folyton éneklő madár szája
s a hantokat is körbeállja a fű,
de te már nem mosolyogsz többé
semmire, ami eleven lesz.

Viszek neked zöld ágat, csibés barkát,
újjongó gólyahírt a malomsánc alól,
ott fénylik rajtuk isten pillantása
s az első világgáinduló gyalogbogaré,
de te félrehúzódva már csak a falat nézed.

*Ki tudja: túlél-e gyógyíthatatlan zavaromat,
de én erre a legutolsó szemedre is akarok emlékezni,
erre a fekete lukakat égető szemedre:
száll az iskolai, meddő krétapor bele,
mintha a szétvert Karthágó pora csak most érne hozzád.*

*Nem hiszem, hogy a halál tehetségesebb nálam.
Nem hiszem, hogy a halál el tudna venni tőlem.
Látom magamat benned, mintha gyönyörű sebben ülnék:
kezemben zöld ág s mögöttem, ó, mögöttem
beláthatatlan terek: rámsötétedő túlvilág.*

TARDI SÁNDOR RAJZA